

τῶν ἐλπίδων του, τὰς παρεκτροπὰς, εἰς ἃς ὤθησεν αὐτὸν ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀνία, τὰς παραφορὰς, τὴν καταστροφὴν τῆς περιουσίας του, τὴν ἀηδίαν, ἣν πρὸς τὸν βίον ἠσθάνετο, τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ν' αὐτοκτονήσῃ. Εἶπε τὰ πάντα, εὐκόλως δὲ δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὅποια τις ὑπῆρξεν ἡ διήγησις ἐκεῖνη. Ὁ Μαυρίκιος παρέστησεν ἑαυτὸν μετὰ κρυφίας τινὸς αὐταρεσκείας, ὡς ἤρωα τῆς ἀπογοητεύσεως, ὡς ποιητικὸν θυμὸν τῆς πραγματικότητος τοῦ βίου. Τοσοῦτος εἶναι ὁ περὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν τύφος! Ὑπῆρχον τότε ἐν τῇ κοινωνίᾳ θεωροῖαι τινὲς παριστώσαι τὴν ἀκολασίαν ὡς τὴν μόνην διέξοδον τῶν γενναίων ψυχῶν. Ὁ Μαυρίκιος ὑπέδειξε τοιοῦτόν τι, ἠτιάσατο δὲ τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ μεμφόμενος τὴν κοινωνίαν ὅλην, ἑαυτοῦ μόνον ἐφείσθη.

Ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ἤκουε μετὰ λύπης ἅμα δὲ καὶ οἴκτου, ὅτε δ' ἔπαυσε λέγων, ἔμεινε ἐπὶ πολὺ σιωπηλὴ καὶ σκεπτικὴ.

— Εἶναι παράδοξος ἱστορία, εἶπεν αἴφνης, ἀνυψοῦσα φαιδρῶς τοὺς ὡραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς· δυστυχῶς ἀναγκάζομαι νὰ σοὶ ὁμολογήσω ὅτι τίποτε σχεδὸν δὲν ἐνόησα. Ὑπερβαίνει τὴν διάνοιαν πτωχῆς κόρης, ἐρχομένης ἐκ τῆς ἐπαρχίας, ὅπου ἔζησεν ἀπλῶς ἐν τῷ μέσῳ ἀνθρώπων τριῶν καὶ ὀλιγαρχῶν. Δὲν ἐσυνείθισα ἐκεῖ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐκτακτὰ αἰσθήματα καὶ ἐφρόνον μὲχρι τοῦδε, ὅτι ἡ ζωὴ καίτοι ἔχουσα πολλὰς περιπετείας, εἶναι λαμπρὸν τοῦ θεοῦ δῶρον. Ἐξ ὧσων εἶπες, τὸ μόνον σαφὲς εἶναι, ὅτι κατεσπατάλησας τὴν περιουσίαν σου καὶ ὅτι ἐγὼ μὲν δὲν ἔχω τίποτε, σὺ δ' ἔχεις ἄλλα τόσα. Δὲν εἶναι λόγος ἀπελπισίας. Ἄλλὰ εἶπέ μοι καὶ σὺ τῶρα τί θὰ γείνης; τί θὰ κάμης; θ' αὐτοκτονήσῃς; Δὲν εἶναι πλέον δυνατόν. Δὲν ἤλθον νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν περιουσίαν σου μόνον, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν ἀγάπην σου. Καίτοι πτωχός, εἶσαι οὐχ ἥττον ὁ φυσικὸς καὶ νόμιμος προστάτης μου. Κοῖνε καὶ σὺ. Αἱ μητέρες μας ἦσαν ἀδελφαί, ἀμφοτέραι μᾶς βλέπουσι καὶ μᾶς ἀκούουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ὅτε ἔκρουσα τὴν θύραν σου, ὁ πατήρ σου μὲ ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἔγεινα ἡ ἀγαπητὴ αὐτοῦ θυγάτηρ. Ἐγὼ σὲ ἀντικατέστησα παρ' αὐτῶ, ἐγὼ ὑπῆρξα τὸ τελευταῖον τοῦ γῆρατός του μειδίαμα, ἐγὼ παρέστην εἰς τὸν θάνατόν του, ἐγὼ ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἄλλ' ὅμως ἀπορφανισθεῖσα καὶ δεύτερον, ἰδοὺ εὐρίσκομαι μόνη ἄνευ πόρων ζωῆς, ἄνευ προστασίας, πλὴν τῆς σῆς, ἐντὸς κόσμου πλήρους ἀγνώστων ὑφάλων. Μαυρίκιε, ἀποκρίνου, φρονεῖς ὅτι ἡ ζωὴ σου σοὶ ἀνήκει;

Ὑπὸ τὸ βᾶρος τῶν καθήκοντων τούτων τῶν ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐνσκηπτῶν, ὁ Μαυρίκιος ἐφριξεν ἀναγκαζόμενος νὰ ζήσῃ, ὅπως ἤθελε φράξῃ ἄλλοτε ἀναγκαζόμενος ν' ἀποθάνῃ, ἐθεώρησε δ' ἑαυτὸν ὡς δεσμώτην,

ὅστις καθ' ἣν στιγμὴν βλέπει λυομένας τὰς ἀλύσεις του, αἰσθάνεται ὅτι ἐτι μᾶλλον στερεοῦνται. Ἀπήντησε δ' ἐκδηλῶν μεγίστην ἀπελπίαν. Τί ἡδύνατο νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς ἐξ-ἀδελφῆς του, ὁ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μὴδὲν δυνάμενος; Πῶς ἡδύνατο νὰ τὴν βοηθήσῃ ὁ ὑπὸ τὸ ἄχθος τῆς εἰμαρμένης καμπτόμενος;

— Φύγε, ἀναχώρησον, ἄφες με! ἀνέκραξεν ἔξω ἑαυτοῦ. Σεβάσθητι τὴν δυστυχίαν μου! μὴ μὲ ὑβρίζῃς ἐν τῇ ἀπογνώσει μου. Ἐκ τῆς ἀκτῆς, ἐφ' ἧς ἴστασαι, μὴ κάλει εἰς βοήθειαν τὸν πνιγόμενον, μὴ θέλε στήριγμα τὸν ὑπὸ τῆς θυ-ἐλλῆς σαλευόμενον κάλαμον!

— Φίλε, ἀπήντησεν ἡ Μαγδαληνὴ, στηριχθῶμεν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ θέλομεν ἀντιστῆ εἰς τοὺς ἐναντίους ἀνέμους, τείνωμεν πρὸς ἀλλήλους χεῖρα βοηθείας καὶ θέλομεν σωθῆ τῶν ἀπειλούντων ἡμᾶς ὑδάτων, θέλομεν δὲ φθάσει ὁμοῦ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἐφ' ἧς οὐδ' ἐγὼ εὐρίσκομαι, ὡς λέγεις. Ἐχε θάρρος, Μαυρίκιε! Ἄντι νὰ κλαίῃς τὴν τύχην σου καὶ νὰ θέλῃς νὰ ταφῆς, ἐγέρθητι. Ὁ θάνατος εἶναι ἄγονος ἐξίλασμός. Ζῆθι καὶ ἔσο τέλος ἀνὴρ. Ἡ πραγματικότης μόνη εἶναι γόνιμος. ἀρκεῖ νὰ ἐννοῇ τις καὶ ν' ἀγαπᾷ αὐτήν. Εἴμεθα μὲν πτωχοί, ἀλλὰ πρὸς τί ἐλάθομεν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸν νοῦν, τὴν ῥώμην καὶ τὴν υἰεῖαν; Ὅα πράζομεν, φίλε μου, ὅ,τι ἔπραξαν καλλίτεροί μας, ὅ,τι ἔπραξαν ἄλλοτε ἡ μαρκτησία καὶ ὁ ἱππότης. Ὅα ἐργασθῶμεν ὡς τέκνα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἰδέα αὕτη δὲν ἐφάνη καταγοητεύασα τὸν Μαυρίκιον, ὅστις διὰ βιαίας χειρονομίας ἐξεδήλωσεν ὀργὴν καὶ περιφρόνησιν.

— Ὅα κατασκευάσω παιγνίδια, αἱ; ἠρώτησεν ἀνασεῖων τοὺς ὄμους.

— Διατί ὄχι, ἐξάδελφε. Μήπως δὲν κατασκευάσω παιγνίδια ὁ πατήρ σου; ἢ μήπως ἦτο ἀγενέστερος σοῦ;

Ὁ Μαυρίκιος ἠγέρθη, περιελθὼν δὲ δις τὸ δωμάτιον, ἔστη αἴφνης ἐνώπιον τῆς Μαγδαληνῆς.

— Ἀποφάσισον Μαυρίκιε! ἀνέκραξεν εὐτόλμως ἡ νέα.

— Λοιπὸν εὐχαριστήσου, εἶπε δι' ὕψους ἤκιστα φιλόφρονος. Ὅα πράξω ὅ,τι δὲν ἤθελα βεβαίως πράξῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, θὰ ζήσω.

— Εὐχαριστῶ, ἐξάδελφε! εἶπε συγκινηθεῖσα ἡ Μαγδαληνὴ. Εἶσαι ἀγαθός, ἤξευρα ὅτι δὲν θὰ μ' ἀποκρούσῃς, προσέθηκε λαμβάνουσα αὐτὸν τῆς χειρός. Ὅα παρακαλῶ τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν νὰ ἐπιδαψιλεύῃ τὰς εὐλογίας του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.

— Καλὰ, καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος ἀποσύρων τὴν χεῖρά του. Ὁ Θεὸς ἔχει τόσας ἀσχολίας, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸν ἐνοχλῆς διὰ τοιαῦτα πράγματα. Ὅα ζήσω, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν, ὅτι ἀφοῦ ἐ-